

BOLWERK.

1962

**BOEKHANDEL „URBI ET ORBI“
N. V. DE R. K. BOEKCENTRALE**

DE OUDSTE EN GROOTSTE SCHOOLBOEKHANDEL
VOOR HET GEHELE KATHOLIEKE ONDERWIJS IN
NEDERLAND

De deskundigheid op het gebied van schoolboeken
verworven door de ervaring gedurende vele jaren
waarborgen U de beste bediening.

Voor de leerlingen van het Pius X Lyceum
is het adres

BOEKHANDEL „URBI ET ORBI“
rokin 130, tel. 37586-37624, amsterdam-c

SPORTING GOODS CY N.V.

DIR. H. EILERS

48, CORN. SCHUYTSTRAAT
AMSTERDAM

De leverancier van het
PIUS X schooltenuue !!

TELEFOON 79 67 57

**Voor KOLEN en OLIE naar
C. G. VAN OOSTROM & Zn**

van Slingelandtstr. 11-19 tel. 12 65 01
Bosch en Lommerweg 242 tel. 8 67 48
Jan Tooropstraat 85 tel. 13 57 12
Dr. H. Colijnstraat 230 tel. 13 33 39

VRAAGT PRIJSOPGAVE

SPECIALISTEN

vloerbedekking, tapijten, bedden,
dekens

Martin!

Koninginneweg 221
tel. 73 49 78

Creatief

ONTMOETING IN HET ONGEWISSE

wat zie je ?
vroeg zij, fluisterend bijna
toen ik verrukt opkeek

– het ongeziene –
ik, schrijvend

wat schrijf je nu ?

– het ongeschrevene
stil -----!

hoor je iets ?

– iets ongehoords –
maar wat doe je toch ?

– het ongedane –

wat is dat nou ?

– jouw enig-zijn
en mijn triomf
het ongeborene
misschien –

th. n.

BOLWERK

Voorlopige redactie:

Thom Nicolaas

Fer Bank

Herman Rademaker

Jacques Bank

Illustraties:

Herman Rademaker

Fer Bank

Verzending buiten
het lyceum:

Ineke Vffink

Schoolblad van het
Pius X lyceum

VERANTWOORDING

in dit nummer vindt men een aantal gedichten, korte verhalen, syllabi, die wij de lezer niet aanbieden vanwege hun eventuele literaire waarde.

wij hopen evenwel dat u iets van het genoegen kunt smaken dat wijzelf bij het samenstellen van dit blad geproefd hebben.

thom nicolaas

fer bank

herman rademaker

jacques bank

antwoord van een dichter aan enkele heren die schreven
dat zij graag zijn wereld wilden bezichtigen à f. 1.25 p.
pers. . belasting inbegrepen vestiaire verplicht doch gratis, consumptie EXclusief

Mijne Heren,

Amsterdam, vrijdag 6 april 1962

Op uw brief van j.l. . . . , waarin u vraagt voor enige tijd gebruik te mogen maken van onze zaal, moeten wij helaas met een „neen' ' antwoorden.

Mij is de onprettige taak opgedragen u dit middels deze brief mede te delen. Een onprettige taak, omdat ik toch wel enigszins kan sympatiseren met die ongelooflijk domme houten koppen van u. Doch u zult begrijpen, en daar twijfel ik niet aan, dat er in onze zaal alleen mensen mogen komen die geen feestneuzen dragen en geen hoedjes van krantenpapier op hebben. En aangezien u zich alleen maar kunt vermommen of in andermans huid kruipen, wordt u de zaal geweigerd.

Wel nodigen wij u uit de buitenkant van ons gebouw te komen bezichtigen, waarna gelegenheid om te lachen en ontbijt.

Nogmaals zij erop gewezen dat het de direktie, en mij in het bijzonder, ten zeerste spijt u dit te moeten aandoen, maar uw voeten zijn te groot en voeren daarom te veel modder met zich mee.

Hoogachtend,

f. b.

Al de donkerten

al de donkerten hebben geen waarde
als jij ze in je lach verstrikt en
werpt in hun eigen afgronden.
beloofde takken en rijzige fonteinen
van natuur-makend water zijn
nu mijn droombeelden.
zullen wij gaan zwerven
over sierlijke varen-paden? zullen
wij begroeten de weergaloze horizonten
met hun ijle huid?
want dan vergeet ik al de waanzin, die
beukt met grijnzende dagen en pot-
sierlijke wezens op mijn hoofd
dat zich wendt zonder hulp te aanvaarden.

j. b.

OGGOPSLAG

waarom openen van donker naar verduisterd
mijn netvlies is te teer en verstart
bij de lach van het leven en steeds weer ontlustert
wat stil is daarachter de slag van mijn hart
maar sluiten de ogen in een drijvende nacht
in stilte verstikken en peinzende dromen
het leven inslikken, ontkennen de macht
der demonen –

het is te laat om te muiten
duister is waar donker mocht zijn
in mijn huid trilt het leven in rilling naar buiten
verboden te denken, het is alles slechts schijn

h.r.

LEVENSFEEST

dode schatersaxofonen
om de lijkenlucht te weren
ontzield hangend in de kleren
moeter wij ons sterfuur honen

dansend lallen, vrolijk zijn
beschonken gaan we elkaar begraven
om de kilte die zij gaven
klotsend met de buik vol wijn

maar wanneer wij straks ontwaken
en ontnuchterd moeten horen
de laatste roep in onze oren
laat ons dan de tijd te braken

h.r.

LEVENSFEEST

ik ga mijn masker oppoetsen
om het feest, dat
wij hand in hand vieren,
zijn bestaan te verlenen.

j.b.

. LEVENSFEEST "

Dansend wringellicht, spicht
Splijten de ogen voor reden
Sleuren mee in de wee
Van soepele vergetelzeeën
Verklaring voor zichzelf ommodig
Schrijf gedurende het stilstaan,
Het stilstaan van de klok
Klachten en stop het zien
Van bloedaderwezens.

Er wordt gebuild
Zodat warme ogen
Een tweede vormen
We laten samen de voeten vlinderen
Spreken als kinderen elkaar
Golven geluk door het bloed
Bruisen samen tot een
Vinden samen het zweven te hoog.

Als gevallen gonzengloed
Als gesneden aderen vloeit open
De wereld weer
Vetglanzend in zijn vuil
Dat aan stollen toe is.

Slaafs slapen de droom van de wereld
De liefde adergelaten, leeg gelaten
Stolt weg, vreet figuren in de herinnering
Wordt ontkend verborgen
In redeloze eenzaamheid.

Wachten op weerkeer
Traanvaag waasfiguren roepen
En uitzichtloos wachten
Waken is nachten slapen
In het zweet van zoeken
Naar geluk . . .

En 'er is nooit een woord geweest
Dat liefde sprak.

Velden stinken oorlog
Als vredesduiven die huizen
In grassmachtende weiden
Waar stankgezaaide koppen
De zomeroogst van het oude zijn

Zelfs de zee wringt zich
Wieren om de hals
Die de adem binnendringen
En laat ketenen zelfs de lucht
In vrijheidvormende barstingen
De lucht !

f. b.

D O O D

dat wil zeggen
daar zitten wij met een nutteloos lichaam
wij zijn niet bedroefd
omdat de ziel ontkomen is
maar omdat het lichaam zo zinloos achterblijft
voor de ziel immers bidden en hopen wij
maar dat lichaam
dat voor ons, mensen de persoon uitmaakt
is niet meer
wij kunnen het zien
maar het bestaat niet meer
omdat het door is
en de krachtbron mist die het op zijn voordellgst
uit kan doen komen
die het begrijpend, liefdevol
of buiten zinnen kan maken
die het houvast bieden kan
en, als het lichaam niet zou ontbinden
de dood zou lang zo erg niet lijken.

th. n.

CONTRAST

het sfeervol geëtaleerde uitspansel toog dansend over de
bronzen ether naar de uiterste avond
vogels trokken fladderend de tijd tot twaalf
lichtend rondde het gele kenmerk zijn stempel in hun ogen
een reiger bakende scherp zijn kreet, vergezeld door een fier
en draaiend wolkenwaas, in de nakende kleurloosheid
daaronder krepeerde de wereld wentelend in het onheil
van haar bewoners

j. b.

EX-KEIZER

ik kneed van eeuwen dagen
die boren in de vlakke van
de onmetelijke eeuwigheid
en de tijd maken tot een dokument

gelijk lichtreklames is de wereld
een moment hortend geweest
nu loopt zij aan de hand van de tijd
naar de plaats die ik verliet

j. b.

LANGZAMERHAND

Langzamerhand werd het duidelijk wie er voor en wie er tegen ons waren. Onze groep trok zich terug in de verlaten straten terwijl de anderen het gebouw ingingen. Blindelings liepen wij langs de huizen tot wij moesten stoppen omdat de weg alleen nog maar uit kuilen bestond. De randen waren voortreffelijk om op te zitten en wij maakten een kring in een van de uithollingen. Omdat deze kuil erg diep was stond er water in. De man naast mij sprak over „terugkeren“ en „in de grond boren“ maar mijn aandacht was bij de tor. Langzaam kroop deze over de steile wand, blauwachtig schenen zijn pantsers. Ik boog mij dieper om mijn spiegelbeeld te kunnen zien. De tor had zich echter in de wand gegraven met het gevolg dat mijn zitplaats verzakte, diep

Een voor een slopen we naar binnen, ik als laatste. Zacht sloot ik de poort, we stonden op een plein waar

Ramen stonden gesteld tussen binnen
En buiten, gedruppeld haar
Figuren tonen door een dicht ertegen
Gedrukte mond in afwachting
De ogen door angst gescherpt

En luisterden wij naar de geluiden die ons aan de buitenkant bereikten. De galerij was snel bereikt, nu nog binnen zien te komen. Wij drukten ons tegen de muur. schaduw-scherp waren wij gelijnd, terwijl een van ons een raam forceerde.

Leeg waren de kamers in
De gang lang duister gehuld,
Met hun deuren als mullen gesperd
En wij, het aas aan de draad
Van het onverwachte, dreven er voorbij
In sluipen ons donkeren met de wanden,
Terwijl verweg aan de andere kant
Het klinken en weerklinken van brallen
Een angst in ons lopen deed versnellen.

De wenteltrap was steil en wij moesten ons stevig aan de leuning vasthouden. De kelder waar zij ons naar voer werd gesteund door pilaren in de gang langs de lokalen. „Daar heb je er een“. We renden weg en drongen in een van de zalen. Gelukkig was er een sleutel op de deur, zodat er niemand binnen kon komen als wij haar omdraaiden. Het voedsel in de dozen verborgen we in een hoek, want het beleg kon lang duren. De ramen tegenover de blinde muur lieten maanlicht binnen, maar net genoeg om te zien dat er een het brood stal.

Met een stuk hout in de handen sloop ik naar hem toe. Tot mijn grote schrik bemerkte ik dat het er twee waren. Ik sloeg. Ik voelde kraken, zij vielen neer tussen hun versplinterde pantsers. Het waren torren, groot en schadelijk.

Weer keken we naar buiten en
Vol was de stroom in zijn spiegeling
Met de lucht waar kettingen vogels
Naar het zuiden trokken om zich daar
Te warmen onder een andere zon
Hoewel zij wisten dat zij ons achterlieten
Met geen mogelijk tot vluchten voor ogen

Zij stonden nu ook aan de ramen, het beleg was begonnen.

Maar er was nóg een verrader onder ons. De deur vloog open, de ramen barstten onder het gewicht van de stormlopers. Al gauw wist ik niet meer wie er voor of tegen mij was. Ik ben gegaan waar water was

f. b.

KLEINE KINDER MANIFESTEN

twee ogen dreven op een vlotje langs een rotsachtige kust. het ene oog verlangde aan land te gaan. het andere oog sliep een zoete slaap. het oog dat naar het land verlangde kon zich niet langer inhouden en wilde zich in het water begeven. zijn metgezel werd echter wakker en zei: als je wilt gaan zul je mijn medewerking nodig hebben. je kan zonder mij nu eenmaal niet leven. maar waarom zou je een verbintenis verbreken voor een kortstondig genoegen, waarvan je later spijt zult krijgen?

j. b.

een man, die zijn
kat wilde leren spreken.
zag daarvan de onmogelijk-
heid niet in.
zijn hele leven streefde
hij dat doel na en was
zijn hele leven gelukkig. |
in zijn doodkist schreef
hij, de donkerte trotserend, :
wat is een mens
zonder streven ?

een man, die de Koning
van zijn land eerde door
elke avond zijn tuintje
om te spitten, moest zijn
hele leven de spot van de
medemens ondergaan.
nu groeien in zijn tuin
de schoonste bloemen en
iedereen vraagt zich af
of die man ook niet
gelijk had.

j. b.

toen er op een zekere dag aan de deur geklopt werd deed de man open en liet een bode binnen. hij berichtte dat hij naar deze afgelegen plaats — want de man woonde op een plaats ver buiten de stad — gekomen was om hem uit te nodigen voor een feest in de stad.

de man gaf gehoor en begaf zich op weg. in de verte galmde het feestrumoer hem reeds tegemoet en toen hij aangekomen was, werd hem een maaltijd voorgezet. ondertussen vulden zijn disgenoten de tijd met het uitslaan van ruwe taal, daarmee de menselijke waardigheden bespottend. de man schrok heftig en vertrok na — een menselijke zwakheid — zijn heerlijk maal verorberd te hebben. thuis gekomen nam hij zich voor altijd hier in de eenzaamheid te blijven wonen.

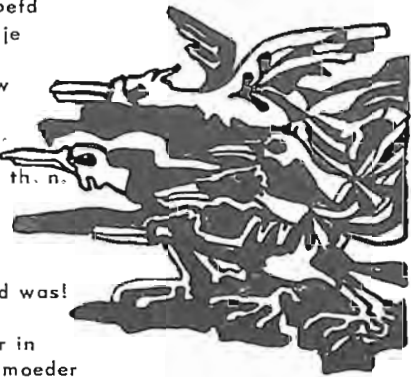
de man woonde heel lang in zijn huisje. ondertussen werd echter zijn woning steeds kleiner. bij iedere jaarwisseling waren de muren een aantal centimeter naar binnen gekomen. toen zijn huis te klein was om bewoond te worden rende hij naar buiten en sloeg de hand aan zichzelf.

(de schrijver vraagt):

wat zou de beste levenswijze zijn? wonen in de stad of in de eenzaamheid? of is er een tussenweg ?

j. b.

een klein droef meisje
donker als zij
te klein, godzijdank,
voor hard verdriet
maar erg ontriefd
– gegriefd misschien –
en echt intens bedroefd
hier, lief klein meisje
een appel en een ei
lach maar weer gauw
dág, klein meisje
wees maar weer blij.

INNAME VAN DEN BRIEL

als het nu eens zo gebeurd was!
Geus ging naar de stad
Geus had er geen zin meer in
Geus ging terug naar zijn moeder
dan zou er geen haan en geen geschiedschrijver
naar gekraaid hebben.

j. b.

EENZAAMHEID

ik heb de deur gesloten en de ruiten
mij in de rug geplaatst – de muren heb
ik gevraagd om naderbij te komen ter
scheiding van wat binnen was en buiten
toen kwam ik uit vier hoeken van de
kamer op mij toelopen – en ik – verbaasd
mijzelf te ontmoeten – versild en afgemat
heb de palm van beide handen voor mij op
tafel neergelegd en mijn oog rechtlijnig
langs het houten inlijstwerk van de deur
laten lopen –
en ik was even leeg en wijs als boeddha
in zijn dromen – maar omkijkend door het
raam heb ik mijn stille wijsheid prijsgegeven
en alle gedachten zijn weer bij mij opgekomen
en ik heb gewacht

h. r.

RESPIJT

wij hebben het goddelijk vuur ontstoken
het goddelijk vuur van WIJ
jij en ik
maar onze ogen ?
wij hebben geproefd van de nektar
godendrank van de geest
jij en ik
maar onze monden ?
wij zijn van ambrozijs verzadigd:
het was zichzelf genoeg
jij en ik
maar onze handen ?

is het geluk enkelvoudig ?
verwachten wij niet steeds méér ?

GELUK · CREATIEVE GROEI

en het oog wil ook wat
het oog en de mond en de handen.

th. n.

in de hoek groeiden varens, die koelte wuifden naar de, zacht over de wanden strijkende, schemering. grijs welfde het plafond de droevige lucht buiten de kamer. het licht, donkerte nabij, gunde zicheeln bescheiden plaats, door zich bedachtzaam neer te vlijen tegen een wand, die dromerig streepfijne schaduwen uitplooide. het meisje streek over haar gezicht. een spinrag trilde. een schaduw verschoof. zij streek langzaam over haar gezicht. kort groeide de stilte tot een massa, neeg en werd geruis. onder de varens dreef haar stem in het niets, dat vol ernst zijn wereld aanbood, het spinrag was een net voor glanzende, luchtzwevende, vliegjes. in een hoek groeiden varens en zij weende.

j. b.

HELDEN VAN VROEGER

als we dan straks weer wakker zijn en vechten
en heel dapper zijn op onze velden
zal deze strijd de laatste zijn
daarna is er wijn voor ons helden
en een zee zal werpen haar ziltend schuim
op een rots met een zon beslagen
en grauwe vogels uit een eindeloos ruim
zullen verduisterde makers belagen
en als hun kreten in winden verwaaien
gaan we hen vrolijk begraven
de raven tot vloek tot vreugd van de maaien
daarna zal de wijn ons eerst laven.

h. r.

DE AAP HET PAARD, GOVERT EN GEURT (drie vertelsels)

A Vijf kwartier had de kamer vol water gestaan totdat een aap kwam en hem leeg gedronken had. „Dat maakt de buik vol,“ zei hij en gaf uit sympathie ieder een sigaar. Govert stak hem het eerst op, toen Geurt. Zij keken elkaar aan en zeiden: „Waarom staken wij die sigaren op. Je zou ze ook kunnen opeten. Wij kennen mensen die dat gedaan hebben. Zij zijn allen dood.“
„Hoe dood?“ vroeg de aap, die weer langs kwam, hopen op meer water.
„Mooi dood!“ antwoordde Geurt. „Oh, zo.“ zei de aap en lachte een ruit kapot.

B Govert dichtte een vers.

Ik vind bloedworst met appel lekker
bloedworst alleen ook
trouwens appel alleen ook

trouwens appel met bloedworst is ook lekker.

„Dat zou ik maar uit mijn hoofd laten, jongen.“ sprak een paard, dat op het dak zat, de mensheid kijkt naar je. En zij denkt. Zij denkt al jaren en denkt nog.“
Nu werden Govert en Geurt kwaad. „Wie heeft jou,“ zeiden zij, „toestemming gegeven de mensheid te belasteren? De mensheid denkt niet. Daar is zij trots op. Trek je woorden in of wij gaan je kop witten.“ Het paard trok zijn woorden niet in. Govert en Geurt witten zijn kop en dronken vier dagen lang thee, die zij door visen uit te knippen verkregen hadden.

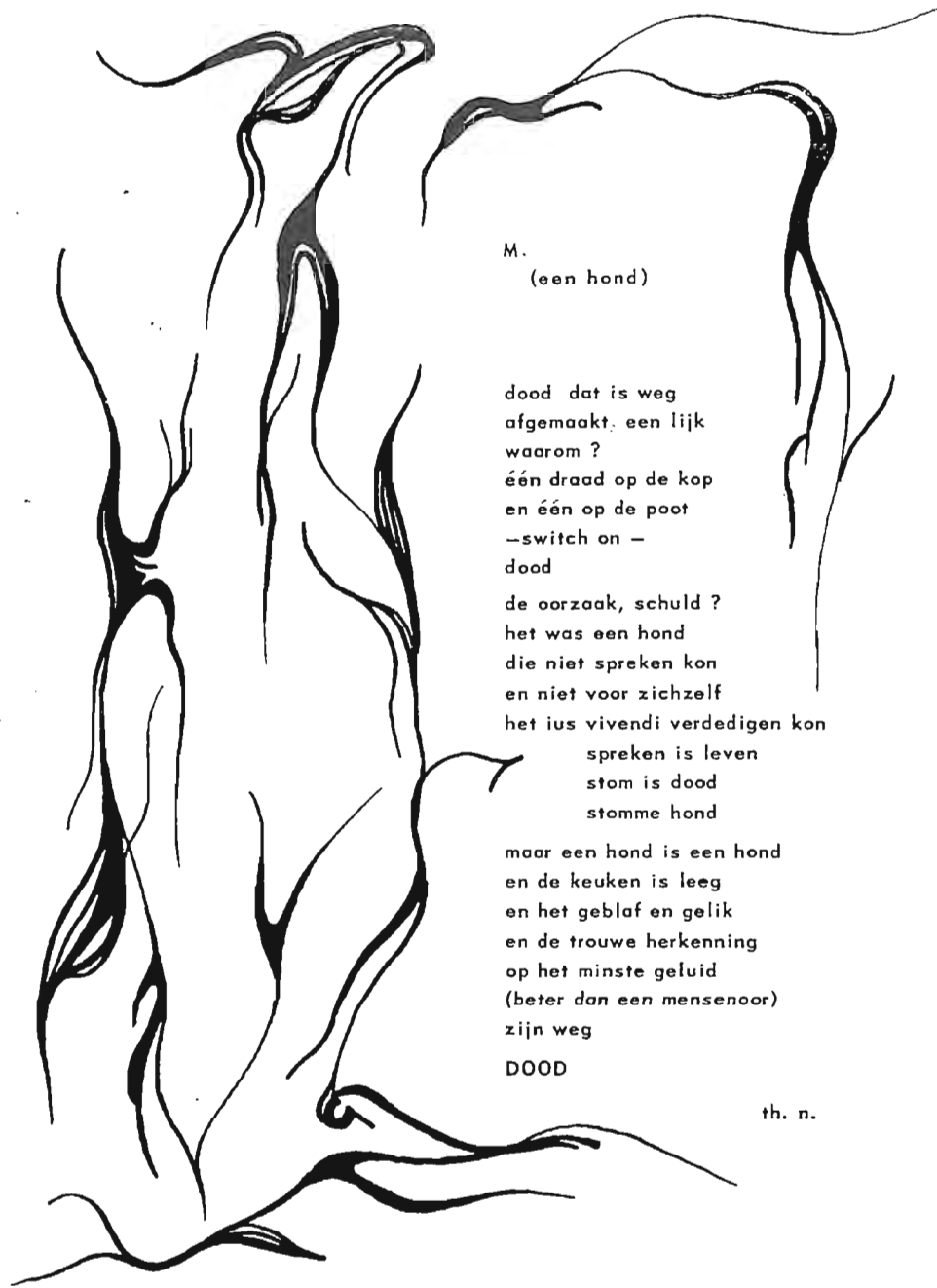
C. Govert at 'n haaienvin, die toevallig uit de vloer stak en dichtte, ondanks zijn voornemen het niet meer te doen, het volgende:

Vroeger lachte men om mijn neus
ik dacht, waarom niet om mijn poezie
want die had ik niet,
nu lachte men om mijn poezie
ik vraag mij af, waarom niet
om mijn neus,
maar die heb ik nog.

„Geestig ben je wel, broer,“ zei het paard dat nooit thee dronk.
„Waarom verkoop je flauwe moppen?“ vroeg Govert kwaad.
„Doet er niet toe, snaakje,“ zei hij, ging weg en liet een doos sigaren achter.
Toen kwam de aap langs, at de sigaren op en gaf uit sympathie twee glazen water weg. Vervolgens deed hij zijn handen op zijn rug sprong op het paard met de witte kop en vroeg aan de voorbijgangers hoe laat het was.

Hij was uren te laat om ernstig genomen te worden.

J. b.

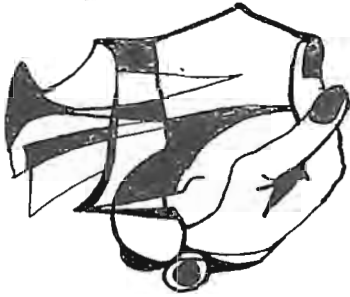
M.
(een hond)

dood dat is weg
afgemaakt, een lijk
waarom ?
één draad op de kop
en één op de poot
-switch on -
dood

de oorzaak, schuld ?
het was een hond
die niet spreken kon
en niet voor zichzelf
het ius vivendi verdedigen kon
spreken is leven
stom is dood
stomme hond

maar een hond is een hond
en de keuken is leeg
en het geblaf en gelijk
en de trouwe herkenning
op het minste geluid
(beter dan een mensenoor)
zijn weg
DOOD

th. n.

„Vaastranen“

De vazen met geschikt het huilen
Tot de druppels
Boller worden dan bij het opkomen
Vit de ogen, waar ik
Gekruisigd sta en door
Het pupillenglas licht en donker
Als flitsen zie wisselen en
Mis de andere kant
Waar ik in wij verandert

f.b.

„DICHTERSCHAP“

Op lippen hebben fluisters geschaduw
Met doordringende kelen de slaap verrast
Bij zijn vlagen over de ogen
Van luister tranen als de stem is gezwegen
En rezen ook breekbewogen
De vingers in het herbalen
Over regels te lezen voorbij,
Dat weer wordt en werd
Bij het volgende, en het leven
Wordt één ritmisch zingen.

f b.

maar wat
 – vroeg zij –
 ligt tussen onzekerheid
 en het nu ?
 òf, is er enkel
 dat ene moment
 vol spanning
 zonder woorden
 met slechts kloppende harten
 en ontstemd gezoek
 naar een dominee
 die voorbijschrijden kan ?
 is dat de angst ?
 – vroeg zij tactloos
 juist op zo'n moment
 van intense stilte
 waardoor de spanning verdween
 en plaats maakte voor stilte
 nietszeggende koude stilte
 een vacuum

ik weet het niet meer

th. n.

AVOND

in de avond van de laatste winterweek
 kom ik zitten in een hoek en fluister
 van dromen en al het vreemde dat ik slapend zag
 mijn stamelen is dunner dan het glas dat ik breek
 bij het bewegen van mijn hand in het duister
 maar de woorden die ik zacht laat vallen
 zijn gebroken op onbegrip
 voordat de weemoed van hun klank is uitgesproken
 en ik sta langzaam op en trek de deuren open
 en lach om het bedrog van dromen

h. r.

ONEINDIGHEID

in de donkere warmte van de stilte staarde ik naar buiten
naar alles wat daar leven heette en lucht
ik blies mijn hete adem op de ruiten
en alles was zoals ik vroeger deed
het beeld vervaagde en het glas besloeg
maar toen ik mij omdraaide om het vertrouwde
jouw stille schim en al mijn dromen weer te begroeten
voerde ik de oneindigheid mee en aanschouwde
weer het beeld van buiten zonder iets vertrouwds
te ontmoeten.

h. r.

wat is behaagzucht
en wat tandenknarsen?

j.b. charles

IGNORANCE

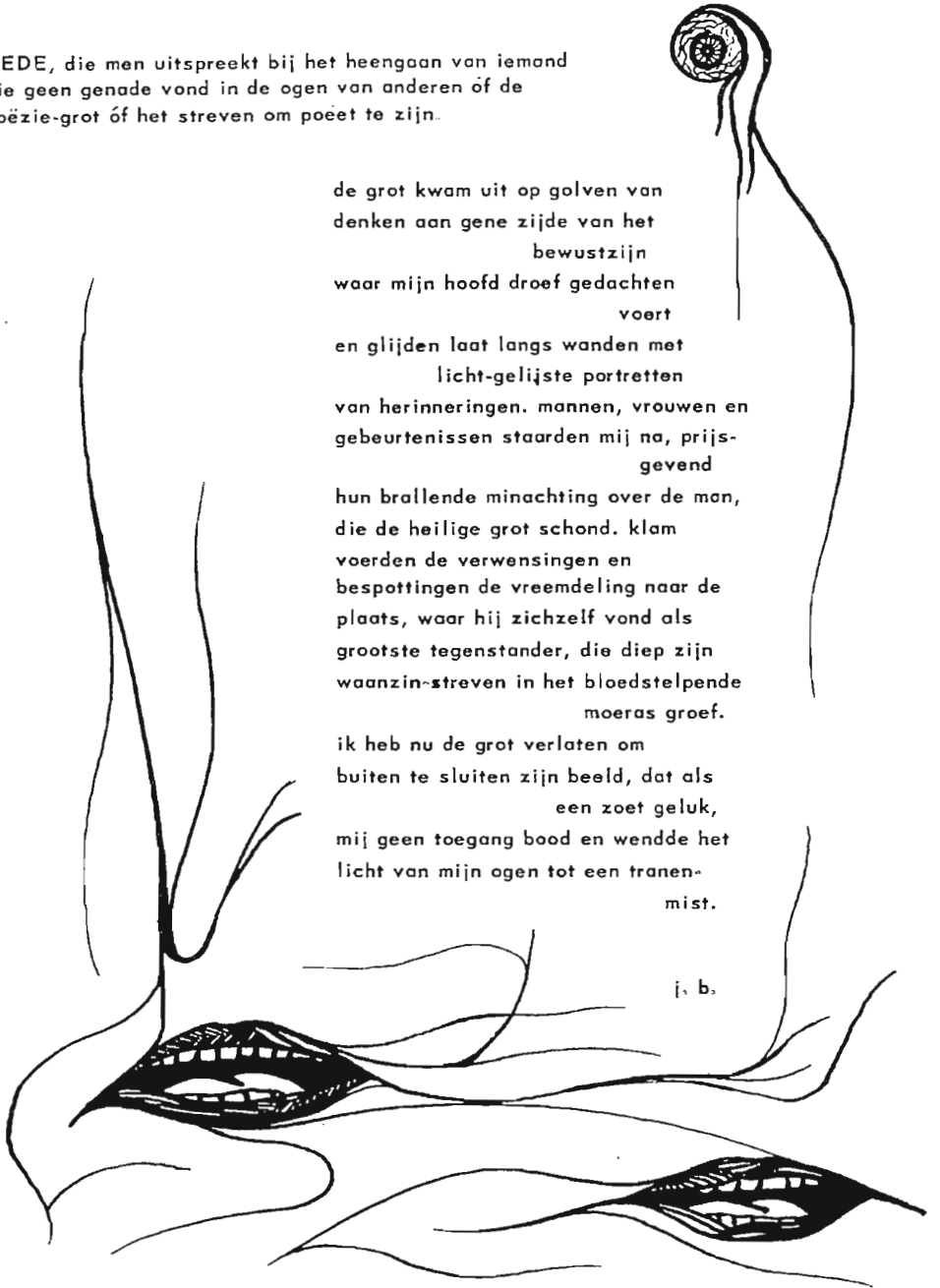
een behaagziek kraspen
als metaal op metaal
zielsontroerend
schendend
afbrekend

behaagzuchtig geblaas
van ik
maar ik
want ik
inplaats van
deemoed ik
wie voor wie?
waar ligt de grens
van geven en nemen
waarom doe je
een ander niet aan
wat je zelf mist?
waaninnige geestdrift
uit diepe tevredenheid
uit het eigen oneindig
kleinzielige lot.
ga eens stampen,
hard! drink je vol
denk eens dóór
of vergeet helemaal
maar te denken
dan is het onvoorwaardelijk
uit —
eindelijk.

th. n.

REDE, die men uitspreekt bij het heengaan van iemand
die geen genade vond in de ogen van anderen of de
poëzie-grot of het streven om poëet te zijn.

de grot kwam uit op golven van
denken aan gene zijde van het
 bewustzijn
waar mijn hoofd droef gedachten
 voert
en glijden laat langs wanden met
 licht-gelijste portretten
van herinneringen. mannen, vrouwen en
gebeurtenissen staarden mij na, prijs-
 gevend
hun brallende minachting over de man,
die de heilige grot schond. klam
voerden de verwensingen en
bespottingen de vreemdeling naar de
plaats, waar hij zichzelf vond als
grootste tegenstander, die diep zijn
waanzin-streven in het bloedstelpende
 moeras groef.
ik heb nu de grot verlaten om
buiten te sluiten zijn beeld, dat als
 een zoet geluk,
mij geen toegang bood en wendde het
licht van mijn ogen tot een tranen-
 mist.

j. b.

ELKE DAG EEN SCHOON

OVERHEMD!

EEN TOP-PRESTATIE IN

„niet-strijken“-popeline

IS HET

CENTRALINE

HAZENBERG

NO-IRON SHIRT

In wit en Fantasie

f. 16.95 f. 14.95 f. 12.95 f. 10.95

In 3 mouwlengten

verkrijgbaar.

KINKERSTRAAT 326-332

NIEUWENDIJK 156a en 207

BILDERDIJKSTRAAT 96

v. LIMB.STIRUMSTRAAT 26

**DE WEG NAAR HET
GOEDE BOEK!..**

Alle goede boeken vindt

U bij ons in voorraad.

Loopt U zo nu en dan eens binnen.

BOEKHANDEL

O B R E C H T

A.J.M. v.d. Waart

Willemsparkweg 74,

Telefoon: 790233,

Amsterdam-Z.

P. J. VAN DER PIJL
BOEKHANDEL
ANNEX KUNSTHANDEL
SCHOOLBOEKHANDEL
GEVESTIGD SINDS 1924
WETT. GED.

SNELLE LEVERING

VAN ALLE

STUDIEBOEKEN

UITSLUITEND

HET

GOEDE BOEK

*Het Betere genre
religieuze artikelen*

AMSTERDAM C — RAADHUISSTRAAT 35 — TEL. (0 20) 24 74 88 *
(2 LIJNEN)

